



ЗАВРШНА СВЕЧАНОСТ – РЕФЛЕКСИЈЕ ЈАВНОГ НАСТУПА

Приредбе и прославе су саставни дио програма васпитно-образовног рада и представљају најсвечаније и највеселије тренутке за дјецу, родитеље и запослене у васпитно-образовном раду. Од идеје до реализације, на многа питања требамо дати одговоре.



Драги васпитачи, учитељи, стручни сарадници и сви ви остали, пред нама је мјесец са којим обиљежавамо крај године, и већина се налази у припремама завршне свечаности. Сложићете се, да је избор теме и осмишљавање приредбе сложен процес, она је једна врста изазова на који треба одговорити.

Приредбе и прославе су саставни дио програма васпитно-образовног рада и представљају најсвечаније и највеселије тренутке за дјецу, родитеље и запослене у васпитно-образовном

раду.

Теме приредби могу бити разнолике, као и поводи за њихово организовање, али је најважније да садржаји буду тако осмишљени да се везују за дјечије доживљаје и искуства. Условљеност садржаја приредбе зависи од узрастних могућности и индивидуалних способности дјеце. Говоримо о активностима које представљају прве облике самоизражавања и стваралачке експресије, које помажу сазријевању и успостављају мост дјетета са стварношћу. Овакве активности су изузетно битне у предшколском узрасту и изражене у школском када говоримо о првој тријади.

Истичући образовну и васпитну функцију, приредбе су извор пријатне и веселе атмосфере, која у својој припреми захтјева озбиљан и одговоран приступ. Развијање осјећаја самопоуздања је непроцијењив доживљај, јер се у овим приликама доживљава први аплауз као одобравање и потврда онога што јесте вриједно. Приредбе су резултат систематичног и континуираног рада током године, и један од начина да се усвојен рад представи.

У приредби су дјеца главни актери догађаја, из статуса пасивног слушаоца и посматрача прелазе у потпуно активни приступ и спонтано учешће. Јавни наступи су важни за њихово сазријевање и развој, јер омогућавају дјеци развијање лијепих и корисних навика, у њима се подстиче самосталност и долази до изражаја дјечије иницијативе и индивидуалности. Током припремања и извођења приредби начин комуникације између дјеце, између васпитача - учитеља и дјеце долази до изражаја. Импулс с којим се даје важност и значај да се цијени његов напор као и производ његовог рада од изузетног је значаја за њихов психо-физички развој.

Дјеца треба да посједују одговарајући степен дисциплине и самодисциплине, знања, вјештине комуникације и сарадње са другом дјецом и васпитачем-учитељем који је одговоран за формирање и развијање поменутих особина.

Социјализација у овом контексту обухвата развијање интерперсоналних односа, његовање емпатије, групне солидарности, разумјевање и сарадњу. Организација приредбе омогућава окупљање око заједничког циља и радовања постигнутом успјеху.

Садржај основне формуле јесте да се наведене особине не разијаву само за потребе приредбе, оне се развијају у дугом временском периоду и презентују стил васпитања.

Анализирајући ову тематику основно питање се поставља, дешавају ли нам се случајеви када једно дијете или неколико дјеце не жели да учествује?

Да ли требамо дијете присиљавати да учествује у припреми и наступу на приредби?

На који начин објаснити родитељу важност дјететовог осјећања?

Како објаснити родитељу да његово дијете не жели да учествује?

Како пронаћи алтернативна рјешења и излазе из ове ситуације?

Васпитач – учитељ заједно с а родитељем мора храбрити дијете и радовати се његовом успјеху. Најважније је, омогућити дјеци да буду оно што јесу, да се не стиде себе, својих маштарија, разиграног понашања, треба да се представе у различитим улогама које одговарају њиховој јединственој природи. Јавни наступ представља прилику да се дијете самостално експонира, а да се не осјећа уплашено и угрожено јер су око њега другари и васпитачи-учитељи. Битно је да осјети подршку која му се пружа, тај осјећај сигурности за њега је важан у превазилажењу страха од јавног наступа.

Завршне свечаности и друге приредбе су нешто што већину родитеља одушевљава. А шта је то завршна свечаност- приредба и колико је стресна за дјецу и васпитаче-учитеље који раде са дјецом?

Из архиве, каже једна мама: „Ја сам тако узбуђена кад је приредба. Чак ми се чини да сам више напета него моје дијете.“

Из архиве говори друга мама : „Приредбе су ми супер. Тако су сви слатки. Није важно што знају или хоће ли пјевати или ће падати. Чак ми је слатко кад нетко нешто забрља, или му падне капа, па поновно слаже. Ма преслатки су.“

Да ли су приредбе потребе и жеље родитеља или дјетета?

Да ли је за дијете важнији процес учења од самог завршног производа?

Васпитачи- учитељи су напети да све буде како је планирано и да родитељи виде како је све „савршено“.

А ми знамо да је то немогуће и зато нам је притисак још већи. Тај притисак, хтјели или не, преносимо на дијете, и ствара се зачарани круг напетости, ишчекивања и очекивања.

Што очекивати од дјетета? Што очекивати од родитеља?

Ова питања остају нам отворена, до даљњег!

Tags

Aktivnosti sa porodicom

Aktivnosti sa roditeljima

Collections

Autorski tekstovi